ANUL IV. — Nr. 946. O SINGURĂ EDIȚIE LUNI, 16 SEPTEMBRIE 1891

NUMĔRUL 10 BANĬ

ABONAMENTELE
ÎNCEP LA 1 ȘI 15 ALE FIE-CĂREĬ LUNĬ
și se plătesc tot-d'a-una 'nainte

În Bucureștĭ la casa Administrațieĭ.
Din *Județe* și *Străinĕtate* prin mandate poștale.
Un an în țară 30 leĭ; în străinĕtate 50
Șease lunĭ „ 15 „ „ „ 25
Treĭ lunĭ „ 8 „ „ „ 13
Un număr în Străinĕtate 15 banĭ

MANUSCRISELE NU SE 'NAPOEAZĂ

Adevĕrul

Să te ferești, Române! de cuĭŭ strein în casă.
V. Alexandri.

ADMINISTRAȚIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

DIRECTOR POLITIC: ALEX. V. BELDIMANŬ

REDACȚIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

București, 12 Septembre 1891.

SEPTAMANA

Incordarea, care dăduse loc la marĭ îngrijirĭ la sfîrșitul sĕptămâneĭ precedente, azĭ a maĭ slăbit și Germania este aceea care a dat semnalul împăcăreĭ.

Guvernul luĭ Wilhelm al II, vĕzênd că o scânteie ar fi de ajuns pentru a aprinde focul cel atât de temut și avênd maĭ ales în vedere rezultatul manevrelor franceze,— carĭ aŭ corespuns cu o regularitate matematică prevederilor,—a desființat șicanele ce se făceaŭ călătorilor la granița Alsacieĭ.

Această mĕsură a produs cea maĭ bună impresiune în Franța, unde chestiunea pașapoartelor din Alsacia-Lorena era o adevĕrată calamitate pentru comercianțĭ.

Negreșit nimenĭ nu crede că prin această ușurare a raporturilor dintre Franța și Alsacia-Lorena, rezboiul este înlăturat; dar o parte mare din amărăciunea ce domnea în spiritul Francezilor, a dispărut... până la altă ocazie.

Adversariĭ guvernuluĭ francez actual, nevoind să laude pe acesta pentru succesul sĕŭ din vremile din urmă, susțin că desființarea greutăților pașaportuluĭ în Alsacia este resplata pentru reprezentarea luĭ *Lohengrin* la Paris.

Treaba lor. Ceea-ce este de observat, e că *Lohengrin* s'a dat de treĭ orĭ și că numaĭ odată — la a doua reprezentație — s'a întîmplat un incident provocat de un redactor de la *Intransigeant*, care a fost arestat.

Aceasta dovedește că și în Franța guvernul poate să umple un teatru cu cine voiește; deși, suntem sigurĭ, în timpurĭ normale, operele luĭ Wagner, cu toată francofobia luĭ, ar fi fost ascultate în liniște de Francezĭ, căcĭ tocmaĭ campania dusă în contra acestor opere, a trebuit să deștepte curiozitatea.

La urma urmeĭ, bine că s'a isprăvit și cu *comediile* astea.

*

In contra aserțiuneĭ, că guvernul francez ar fi fost rĕsplătit pentru reprezentarea luĭ *Lohengrin* prin desființarea greutăților pașaportuluĭ în Alsacia-Lorena, militează și un alt fapt, care face să se creadă maĭ curînd că *frica păzește pepeniĭ* la Berlin.

Acest fapt este invitarea Țaruluĭ ca, la întoarcerea sa din Danemarca, să treacă pe la curtea germană; — invitare la care Țarul a rĕspuns printr'un refuz categoric.

Faptul acesta dovedește că belicosul Wilhelm II a voit să se apropie în acelaș timp de inima celor doĭ dușmanĭ aĭ sĕĭ, când a desființat șicanele din Alsacia și când a invitat pe Alexandru III la Berlin.

Este adevĕrat că ziarele cancelarieĭ germane aŭ desmințit știrea că Wilhelm II ar fi învitat pe autocratul Rusieĭ, căcĭ, zic ele, eticheta care domnește la curțile din Berlin și Petersburg face ca nicĭ o-dată să nu se adreseze o invitațiune, când nu există siguranța că ea va fi primită.

Nu este însă maĭ puțin adevĕrat că știrea a dat'o *Gazeta de Colonia*, unul din cele maĭ marĭ ziare germane, și că cele-l'alte caută să reducă faptul la o simplă sondare a spiritelor de la curtea Țaruluĭ, sondare al căreĭ rezultat a fost favorabil.

Orĭ încercare, orĭ invitație formală, ceea-ce rĕmâne sigur, e că Alexandru III a refuzat de a vizita pe Vilhelm. Și aceasta e un semn îngrijitor pentru pacea Europeĭ.

*

Președintele republiceĭ franceze călătorește prin provinciile resăritene ale Franțeĭ.

Ceea ce e caracteristic în această călătorie, este primirea maĭ mult de cât cordială pe care clerul catolic i-o face.

Președintele republiceĭ laice, în timpul acesteĭ călătoriĭ, este găzduit de toțĭ conservatoriĭ monarhiștĭ și este primit cu bine-cuvîntarea tuturor episcopilor papistașĭ.

Aceste împrejurărĭ cu o aparență ciudată, nu trebue să înșele pe nimenĭ.

Politica, azĭ la modă în Europa, este ca să te facĭ frate și cu dracu, numaĭ să speriĭ pe dușman și la nevoie să-ĭ facĭ rĕŭ.

Papa e în ceartă cu guvernul italian și urmărește stăpânirea lumească. Republica franceză e în dușmănie cu guvernul italian. Decĭ, pentru moment, Papa și Republica aŭ acelaș interes: de a lovi în Italia. Iată pentru ce Republica face cu ochiul cleruluĭ catolic; iată pentru ce episcopiĭ luĭ Leon XIII fac alaiŭ D-luĭ Carnot.

*

In Anglia perioada electorală se apropie și cu ea agitația partidelor.

Se pare că, de astă dată, elementele în luptă vor fi numaĭ două: liberaliĭ și conservatoriĭ. Cel puțin aceasta pare a rezulta dintr'un discurs ținut de conducĕtorul activ al liberalilor, sir John Morley, la Cambridge.

El a zis că în viitoarea campanie va fi cu neputință cuĭ-va să lupte sub drapelul disidențeĭ-liberale, căcĭ disidența nu va maĭ fi. Vor lupta numaĭ conservatoriĭ cu liberaliĭ.

Conservatoriĭ, negreșit, vor întemeia apelul lor către alegĕtorĭ pe politica externă, pe pacificarea Irlandeĭ. Insă politica externă a lorduluĭ Salisbury nu este un triumf atât de mare, pe cât pretind aderențiĭ luĭ.

Atitudinea luĭ față cu tripla alianță ar fi unul din acele elemente carĭ provoacă alianțe contrariĭ, foarte primejdioase pentru pacea Europeĭ și pentru viitorul Mareĭ Britaniĭ.

Ministrul de externe al Anglieĭ ar trebui să nu uite cuvintele luĭ Frederic cel Mare, care, când Anglia, acum 125 de anĭ, 'ĭ propuse o întreită alianță, a respins această propunere cu observația că alianța aceea, fără a mări liniștea, ar deștepta invidia între puterĭ și ar pune în primejdie liniștea.

Cu ocupația nesfârșită a Egiptuluĭ, Anglia e vecĭnic expusă primejdieĭ de a fi din noŭ amestecată în vârtejul unuĭ resboiŭ continental.

Vorbind de politica internă a guvernuluĭ, Morley numi proiectul luĭ Salisbury pentru Irlanda un schelet; legea pentru gratuitatea învĕțământuluĭ o declară necomplectă; iar legea pentru cumpărarea moșiilor în Irlanda un monument al unuĭ guvern distrugĕtor iar nu întemeietor. El admise numirea uneĭ comisiunĭ pentru studiarea chestiuneĭ lucrătorilor și'șĭ exprimă temerea în contra zileĭ de opt ore.

Insfârșit, el încheie spunênd că înainte de toate, partidul liberal trebue să'șĭ îndeplinească angajamentul solemn față cu Irlanda: *Home Rule*.

*

In țară, am avut sĕptĕmâna studenților și a confederațieĭ balcanice. N'avem nevoe să revenim, căcĭ am fost singuriĭ carĭ n'am omis nimic.

Neagu

O boroboață ministerială

Știam că D. general Lahovari, ministrul de rĕsboiŭ, este un om foarte inteligent și un singur moment nu ne-am fi așteptat să facă boroboațe, pe care nu le fac de cât oamenĭ cu inteligență de tot rudimentară.

In Aprilie trecut se sfîrșesc cursurile școaleĭ de marină de la Galațĭ și eleviĭ sunt pușĭ pe bordul bricului Mircea și porniți să facă exercițiĭ practice. De atuncĭ până acuma eleviĭ aŭ făcut călătoriĭ și exercițiĭ navale.

In timpul acesta însă, D. ministru de rĕsboiŭ găsește că școala de marină de la Galațĭ e de prisos și o desființează. Nicĭ eleviĭ, nicĭ părințiĭ saŭ corespondențiĭ lor nu știŭ nimic de această desființare.

Maĭ mult încă, nimenĭ nu știe ce are să se facă cu eleviĭ.

Maĭ zilele trecute, bricul Mircea *vine la Constanța cu eleviĭ. Aceștia se așteptaŭ să reintre în școală și să continue cursurile. Când se pomenesc cu o șalupă, ce 'ĭ încarcă și 'ĭ duce la Galațĭ, de unde sunt expediațĭ la Iașĭ.*

Ce aveaŭ să facă acolo? Habar n'aveaŭ. Tocmaĭ tîrziŭ li se spuse că aŭ să fie pușĭ să dea concurs, ca să fie admișĭ în școala fiilor de militarĭ. Dar nu numaĭ eĭ nu știaŭ nimic de ce se duc la Iașĭ, dar și direcția școaleĭ nu știa măcar de sosirea lor.

Atuncĭ părințiĭ elevilor, știind că copiĭ lor nu sunt pregătițĭ pentru examen, căcĭ de la Aprilie nu puseseră mâna pe carte, telegrafiază ministruluĭ de rezbel, rugîndu-l saŭ să amâne examenul cu treĭzecĭ de zile, ca eleviĭ să se poată pregăti, saŭ de nu, să fie admișĭ fără concurs într'o clasă inferioară celeia pentru care trebuiaŭ să concureze.

Ministrul însă nu primește nicĭ una nicĭ alta.

Acuma întrebăm pe D. general Lahovari, să spue D-sa cum să calificăm această purtare a D-sale în această afacere. Calificativul ce ar urma în chip firesc să i-l dăm, nu i-l putem da, căcĭ știm, cum am spus de la început, că e un om foarte inteligent.

Și 'l maĭ întrebăm să ne spue ce are de gând să facă cu eleviĭ școaleĭ de marină? Nu-ĭ păcat să 'șĭ bată joc ast-fel de cariera lor?

Dacă D. Ilariŭ Isvoranu ar fi făcut o asemenea boroboață, nu ne-ar fi mirat de loc; dar când o face D. general Lahovari, nu maĭ știm ce să zicem.

Vom reveni.

Argus.

Gimnasiul „Văcărescu" din Tîrgoviște

Anul acesta s'a clădit la Tîrgoviște un local foarte frumos de gimnasiŭ din Tîrgoviște, ce poartă numele celuĭ ce a spus

Urmașilor meĭ Văcăreștĭ,
Las vouĕ moștenire
Creșterea limbeĭ româneștĭ
Și a patrieĭ iubire.

Corpul principal al clădireĭ să află înălțat tocmaĭ pe locul cel maĭ potrivit de adevĕrat local de școală; toată fațada principală este expusă spre miază-zi, așa că în fie-care moment eleviĭ vor primi căldura și lumina bine-făcătoare a razelor soareluĭ.

Fără să fie vârât în vre-un colț saŭ înfundătură de stradă, se găsește înălțat, tocmaĭ la întîlnirea a 3 strade și tocmaĭ această mărginire favorabilă permite ca să aibă o ventilație permanentă, din cauza curentelor de aer formate de aceste strade. Dar și în a 4 fațadă, distanța de la temelie până la ulucile proprietățeĭ D-luĭ M. Corbescu este de 9 m. 20, așa că din toate părțile clădirea se află izolată cu desăvîrșire.

Intrarea este destul de grandioasă: dupĕ ce suĭ câte-va scărĭ de piatră, prin intrarea numită „a elevilor", tocmaĭ la mijlocul edificiuluĭ, la stînga și la dreapta se fac două aripĭ ale clădireĭ. Imediat după ce aĭ suit ultima scară de piatră de la „intrarea elevilor", la stînga este camera secretaruluĭ și arhiva; maĭ încolo în partea laterală cele 3 camere ale directoruluĭ, fie-care cu câte o sobă de zid, înalte de 4 m. 55 și lungĭ de 5 m. In colțul fațadeĭ despre stînga, bucătăria cu mașina sistematică.

Aceste 3 camere comunică cu o scară cu cele-l'alte 3 camere tot ale directoruluĭ din etajul I, care la rêndul lor comunică cu o scară în pod. Drept, înainte către fundul curțeĭ, merge coridorul celor 2 clase, cl. II și IV, lung de 35 metri și lat de 2 m. 50. Coridorul are ferestre marĭ, luminoase, în formă de semicerc, și pe el se află cele 2 clase fie-care cu vestierul sĕŭ și cu ventilație de iarnă și vară. Ventilația de iarnă se deschide jos, iar cea de vară sus, fie-care clasă cu două ventilațiunĭ. In fund de tot să află amfiteatrul de șt. naturale cu două camere: una pentru șt. naturale și alta pentru conservarea materialuluĭ științific. Amfiteatrul are un laboratoriu sistematic, cu o cameră obscură și pivniță sub laboratoriu.

In partea dreaptă a intrăreĭ: camera portaruluĭ; alĕturĭ de camera portaruluĭ, tot în dreapta, cancelaria profesorilor cu ante-entrée și cu eșire la stradă (deosebită de intrarea principală prin față a elevilor); alĕturĭ, camera bibliotecеĭ. In fund mergĭ prin coridor ca și în partea stângă. In acest coridor daŭ două clase; clasa III cu vestierul sĕŭ și clasa I cu vestierul sĕŭ. Clasa I are două ușĭ pentru eșirea elevilor în coridor, lungă de 14 metri, cu ferestre marĭ cu cercevele și tocurĭ de stejar. In fund de tot, în partea dreaptă, iarășĭ două camere pentru șt. naturale; iar în fundul curțeĭ, tocmaĭ în partea opusă intrăreĭ principale, **cele 5 carcere!**

De jos, te suĭ în etajul I pe o scară mare de piatră, care se desface în două alte scărĭ, fie-care de 14 trepte sus, în etajul întâiŭ și pe coridor, se află camera depozituluĭ săleĭ de desen, cu sala de desen cu 7 ferestri marĭ, cu o ușe pentru intrarea elevilor și alta pentru intrarea în depozitul săleĭ de desen, cu 4 ventilațiunĭ, foarte luminos, ocupând fața despre miază-zi a fațadeĭ principale a clădireĭ. Alăturĭ de sala de desen e sala de muzică tot cu 4 ventilațiunĭ sistematice și cu acostica necesară, alăturĭ de aceasta, la stânga cele-l'alte 3 camere (peste tot 6!) ale directoruluĭ (3 sus și 3 jos), cu câte o sobă de fie-care cameră, un mic coridor la locuința directoruluĭ cu o scară în pod și cu alta, care se scoboară în cele-l'alte 3 camere de jos și la bucătărie. Cele două coridoare de jos ale claselor sunt zugrăvite cu zugrăveală pompelană. Aceste coridoare însă servind pentru repetarea lecțiunilor în timpul dintre ore, pare că n'ar fi tocmaĭ convenabile studiuluĭ din pricina reflexuluĭ culoreĭ roșie aprinse a zugrăveleĭ pompeiane.

Aceste coridoare aŭ două ușĭ, una care merge la amfiteatru și cea-l'altă afară spre fundul curțeĭ, unde se află corpul privăților, — în deosebĭ de corpul gimnaziuluĭ — care costă 9000 de francĭ, sistematice cu ușĭ pe jumĕtate.

Inălțimea fațadeĭ gimnaziuluĭ zidit pe locul fosteĭ bisericĭ sf. Vinerĭ, este de 11 metri și 92 cm.

Clădirea începută în anul trecut în ziua de 29 Maiŭ, acum peste o săptămâna va fi gata cu desĕvêrșire. Antreprenorul este D. Carl Zacharios, arhitect din Piteștĭ, care a depus un zel neobosit ca să termine acest gimnaziu, care a costat pe stat 225,000 de fracĭ. Planul este tip lucrat în biurourile ministeruluĭ de instrucțiune publică, după care s'a pus în lucrare și alte 6 gimnaziĭ, ca cel din Bacăŭ, Piatra, Caracal, etc.

Numaĭ stăruințeĭ D-luĭ Zacharios, gimnaziul a putut să fie terminat și D-sa a și înștiințat pe minister ca să-l ia în primire. Nu maĭ puțin merit se cuvine și D-luĭ arhitect Maimarolu, care a fost însărcinat cu supraveghierea lucrărilor.

După cum am zis maĭ sus, această mică schiță este palidă în raport cu grandiositatea edificiuluĭ. Târgoviștea noastră se fălește că alăturĭ de monumentele istorice, carĭ și azĭ în picioare atestă mărirea neamuluĭ nostru—pe acest local vitejesc s'a putut înălța și un templu al lumineĭ, ca din vêrful luĭ strălucitor să risipească lumina în toate părțile.

Iacă dar prima gospodărie a școaleĭ: clădirea. Nu ne rĕmâne de cât să mulțumim din adâncul sufletuluĭ celor ce aŭ luat inițiativa la ridicarea acestuĭ altar de lumină spre binele poporenilor.

N. P.

CRONICA ȘTIINȚIFICĂ

TRATAMENTUL EMOROIDELOR

de Dr. I. Kiriac

De maĭ multe orĭ am prezintat pe D. Dr. I. Kiriac cetitorilor noștri. D-sa a descoperit un mijloc care a reușit pe deplin în vindecarea emoroidelor.

Iată cum descrie însușĭ procedeul sĕŭ:

La unirea pieleĭ cu mucoasa din jurul anusuluĭ, introduc, zice D. Dr. Kiriac, acul luĭ Reverdin de din afară în năuntru, scoțênd vîrful aculuĭ în dreptul orificiuluĭ anal și fără a strebate câtușĭ de puțin în orificiŭ. Introduc în ac un fir de mĕtase Nr. IV, pe care îl trag afară. La o distanță de un c.m. fac a doua înțepătură iarășĭ de din afară în năuntru și apuc cel alt căpătâiŭ al firuluĭ pe care îl scot afară. Aceasta formează primul punct. La mijlocul sĕŭ introduc iarășĭ acul care a ajuns în nivelul orificiuluĭ anal, pun un al II-lea fir de mĕtase pe care 'l scot afară. La o depărtare de un centimetru introduc din noŭ acul pentru a apuca cel-l'alt căpĕtêiŭ al firuluĭ. Cu modul acesta obțin două anse subintrante, una în alta, coprinzênd fie-care câte un centimetru din pielea margineĭ anusuluĭ. Și tot ast-fel continuând ajung să aplic de jur împrejurul orificiuluĭ anal 18—20 de suturĭ subintrante. Pentru înlesnirea lucruluĭ recomand ca suturile să nu se facă de cât la urmă de tot, ținêndu-se capetele fie-căreĭ anse prin câte o pensă fixă. Strângerea legăturilor trebue să se facă cu foarte mare putere, căcĭ are un dublu scop: 1) că după excisia miceĭ fâșiĭ de piele ce rĕmâne d'asupra suturilor, nu se scurge absolut nicĭ o picătură de sânge și 2) că cu cât suturile vor fi maĭ bine strînse cu atât durerile imediate după operație vor fi maĭ micĭ și chiar zero.

Maĭ recomand încă, că dacă, în timpul operațieĭ, tumorile emoroidale interne aŭ tendință a eși afară, să nu le atingem câtușĭ de puțin, ci din contra să le respingem și să le menținem înăuntru.

După operație, să ne așteptăm la 3 lucrurĭ: 1) La retenția urineĭ pentru care bolnavul trebue sondat; 2) La durerĭ maĭ mult saŭ maĭ puțin viĭ pe carĭ ușor le combatem prin calmante și 3) că emoroidele interne eșind afară pot să se stranguleze de orificiul anal strîmtorat momentan, întocmaĭ ca o ansă intestinală într'o hernie strangulată. Aceste cazurĭ se observă rar, se combat însă foarte ușor,

prin aplicarea câtor-va puncte fine cu Paquelin.

Bolnavul în timp de 4—5 zile trebue constipat cu 0,10 (c. gr.) extr. thebaique pe zi, când bureletul cade de sine lăsând o plagă îngustă și foarte frumoasă care a X-a zi este cicatrizată și bolnavul cu totul vindecat.

Care este mecanismul în urma căruia o boală atât de tenace ca emoroidele se vindecă așa de ușor printr'o operație atât de simplă?

Eŭ cred și am convingerea că, în tratamentul emoroidelor, este destul să determinăm o mică cicatrice cu totul în afară de orificiul anal fie prin suturĭ subintrante, fie chiar cu termo cauterul. Că prin mijlocul acesteĭ cicatrice se separă sistemul nervos extern de cel intern al rectuluĭ, și cu modul acesta, plexul emoroidal intern ne maĭ fiind influențat de cel perianal, fie-care din cele două sisteme venoase va avea oare-cum circulațiunea sa independentă. Și în adevĕr, oameniĭ cu o viață sedentară ca biurocrațiĭ saŭ ceĭ carĭ staŭ mult în picioare, tipografiĭ, kelneriĭ, etc., aŭ circulația vênoasă a membrelor inferioare foarte jenată și plexul emoroidal intern comunicând cu aceasta va suferi și dênsul de aceste obstacole și de aci va rezulta o împedicare în circulația intrarectală; vinele se vor dilata, vor deveni varicoase, se vor transforma, cu alte cuvinte, în emoroide.

Puind deci o barieră între aceste două sisteme de circulație, venele rectale nu vor maĭ fi influențate de osbtacolele exterioare și ast-fel sângele va circula maĭ cu înlesnire în interiorul rectuluĭ și de aci, încetul cu încetul venele vor reveni la volumul lor normal, iar emoroidele vor d'spare.

Rĕmâne însă bine înțeles că aci nu vorbim de cât de acele emoroide idiopatice iar nicĭ de cum de cele simptomatice unuĭ neoplasm al rectuluĭ, al basinuluĭ, uneĭ alterațiunĭ a ficatuluĭ saŭ uneĭ compresiunĭ a veneĭ, porte, căcĭ mecanismul acestora e cu totul deosebit de cele d'întîĭ.

Afară de cele 3 d'întîĭ observațiĭ publicate în „Archives Roumaines“ precum și de o altă observație publicată în *Spitalul* Nr. 12 din 1889, de D. Iochimescu, am aplicat încă pe cincĭ bolnavĭ acest tratament ceea-ce în total fac nouă cazurĭ.

Iată și două din observațiile luate de D. Iochimescu, externul serviciuluĭ:

Observațiĭ

Teodor Atanasiu, de 30 anĭ, sergent de oraș, este adus în serviciŭ într'o stare de anemie așa de înaintată, în cât era transparent.

Tatăl sĕŭ a murit acum 10 anĭ fără să știe de ce boală, avea însă emoroide. Mama de și slabă însă trăiește. Are treĭ frațĭ și o soră. Dînsul ne arată antecedente scrofuloase. La 22 anĭ, a avut blenoragie și un șancăr moale complicat de bubon.

Pacientul declară că încă de la 12 anĭ a început să sufere de emoroide când și scaunele le făcea cu puțin sânge. In Noembrie 1889 emoragiile deveniră așa de considerabile și persistente în cât aŭ durat 4 lunĭ succesiv, totușĭ îșĭ continua serviciul până la 15 Februarie curent, când în urma perderilor de sânge i-a venit amețeală și a intrat în spital.

Dînsul ni se prezintă cu o stare de anemie profundă, ast-fel că nu poate sta în picioare. Tegumentele cu totul palide și pierde la fie-care scaun cantitățĭ enorme de sânge. In urma defecațiuneĭ emoroidele ies afară și formează un mare burelet de formă eliptică, avênd 5 c. m. lungime, 3,8 lățime, iar înălțimea de 2 cm. In interiorul bureletuluĭ maĭ observăm alte 8 tumorĭ inegale în mărime și formă, două din ele aŭ o mărime de 2 cm. Pentru reducerea lor bolnavul se așează pe un corp tare. Prin tușeŭ nu se găsește prostată ipertrofiată, se simte însă pe mucoasa rectuluĭ foarte multe vene dilatate alunecând sub deget.

La 13 Aprilie D. Dr. Kiriac îl operează după procedeul D-sale, aplicând 20 de suturĭ subintrante în jurul anusuluĭ. In timpul operațieĭ emoroidele intense eșiseră afară, dar D. Dr. Kiriac departe de a le atinge le-a respins menținându-le înăuntru.

Urmările operațieĭ aŭ fost foarte simple. A IV-a zi însă s'aŭ observat 2 emoroide interne eșite afară și strangulate. D. Dr. Kiriac aplică câte-va puncte fine cu paquelenul. La 18 Aprilie tot bureletul a căzut împreună cu firele. In fine după 14 zile cicatricea este complectă, bolnavul nu maĭ pierde absolut nicĭ o picătură de sânge, iar scaunele le face fără cea maĭ mică durere. Dînsul pe fiecare zi îșĭ recapătă forțele și s'a îngrășat într'un mod foarte simțitor. La 27 Aprilie cu totul vesel și foarte mulțumit ese din spital.

Examinând vedem că orificiul anal samănă cu un anus de copil, păstrându'șĭ toate plicile normale.

Tușeul nu a provocat nicĭ-o durere. Orificiul anal e dilatabil și orĭ-ce exploratiune se face cu mare înlesnire. Prostata lățită dar neipertrofiată, pe mucoasa rectuluĭ nu maĭ se simte vene dilatate. Bolnavul are scaune foarte regulate în fie-care zi și cu multă ușurință.

*

Pacienta Maria Sêrbuluĭ, în etate de 37 anĭ, vĕduvă, servitoare, intră în serviciul nostru la 14 Aprilie 1890, suferind de emoroide, însoțite de o anemie profundă.

Ca antecedente personale, pacienta ne spune că în copilărie a suferit mult de febră intermitentă, la 7 anĭ a avut variola. N'a avut nicĭ un semn de scrofuloză. N'a suferit de sifilis. Primele menstruațiĭ le-a avut la etatea de 15 anĭ. — Atuncĭ aŭ fost precedate de durerĭ violente, carĭ duraŭ în tot timpul menstruelor și dispăreaŭ odată cu încetarea lor. După aceia menstruele s'aŭ succedat regulat la 30 zile, avênd durata de 3—4 zile, nu eraŭ dureroase, ci puțin abundente. N'a avut nicĭ-un copil.

Acum opt-spre-zece anĭ a început a simți o jenă în timpul defecațiunilor care a devenit din ce în ce maĭ intensă, transformându-se în niște durerĭ atroce în timpul defecațiuneĭ, în cât, după cum spune dînsa, ar fi preferit moartea chiar, când sosea momentul dejecțiuneĭ. A întrebuințat o mulțime de mijloace empirice fără de nicĭ un rezultat.

Starea locală. — Prezintă două tumorĭ emoroidale esterne de fie-care lature a orificiuluĭ anal. Cea din dreapta are o groșime de 1 jum. cm., iar lungime de 2 cm. cea din stânga are o grosime de 1 cm. și lungime de 1 jum. cm. Aceste tumorĭ sunt dure, exulcerate pe fața lor internă și foarte dureroase la pipăit. La extremitatea anterioară și posterioară a orificiuluĭ anal se maĭ află și alte tumorĭ iar foarte micĭ. Coloarea acestor tumorĭ e violacee.

Tușeul rectal foarte dureros. Sfincterul exercita o constricțiune asupra degetuluĭ indicator care intră cu greutate în rect. Mucoasa rectuluĭ e turgescentă.

Operația. 21 Maĭ. După ce se face toaleta părților și se obține anestesia complectă, D. Dr. Kiriac procede la operație, după procedeul inventat de D-sa, punênd 19 puncte de ligaturĭ subintrante în jurul anusuluĭ.

In timpul operațieĭ pacienta face eforturĭ și atuncĭ se vede mucoasa rectuluĭ ulcerată în diferite puncte. In tot timpul operațiuneĭ a avut maĭ multe scaune.

După operație nu s'a observat nimic de îngrijat. S'a pansat regulat până la 28 Maĭ când bureletul a început să se elimine. La 29 plaga roșie, se dă o clismă.

La 2 Iunie pacienta are un scaun liquid fără nicĭ o scurgere de sânge saŭ durerĭ, starea locală foarte bună.

In fine astă-zĭ bolnava se simte foarte bine și este cu totul mulțumită. Plaga cicatrisată și fără să fi determinat cea maĭ mică tendință de strictură anală.

EPIGRAME

Luĭ Sugilă

Sugilă-ĭ savant, firește,
Dupe maĭ multe pahare,
El susține sus și tare
Că pămêntul se'nvârtește.

Aceluiași

Zice că sistemul metric,
Este-o pacoste, de sigur,
Pentru că din patru litre,
A făcut un litru singur.

Unuĭ orator

Eștĭ un orator teribil,
Cred că multora le placĭ,
Dar aĭ vorbi mult maĭ bine
Dacă aĭ voi să tacĭ.

X.

PREȚUL FEMEILOR

Misiunea de civilizare a Engliterei în Indiĭ îșĭ dă roadele. De e să credem pe *Gazette de Saint-James*, Hindușiĭ s'aŭ cioplit foarte mult în contact cu Europeniĭ.

Ea dă dovada următoare:

La începutul ocupațiuneĭ Penjabuluĭ, o femee se vindea cu 20—40 rupiĭ Astă-zĭ fetele de Parșĭ se vînd cu 60—300 rupiĭ după farmecul lor.

De aci, tațiĭ, care altă dată se purtaŭ cu odraslele lor femeeștĭ ca noĭ cu puiĭ de pisică, astă-zĭ aŭ multă grijă de ele.“

Foaia englezească adaogă: „Contra obiceiuluĭ ce aŭ francezii care fac sacrificiĭ ca să'șĭ înzestreze fetele, Hindușiĭ îșĭ fac veniturĭ după urma lor.“

FIN DE SIÈCLE

Rĕspuns luĭ Eugen Vaian

Nicĭ nu ți-a crescut tuleie
Și-aĭ pornit în spre Parnas,
Teoriĭ despre femee
Facĭ
și muciĭ ți's la nas.

*

Sub bărbat că ea e pusă,
Nu spuseșĭ un lucru noŭ;
Dar citind'o, sunt dispusă
Ca să'ți spun că eștĭ un boŭ.

O femee.

Uneĭ femeĭ

De ce'mĭ zicĭ boŭ *și nu* măgar?
Mĕ prind că e un vicleșug:
Pe când măgariĭ port poverĭ,
Tu știĭ că boiĭ trag...... *la jug.*

Eugen Vaian.

N. R. In urma epigramelor publicate în N-rul nostru de Dumineca trecută la rubrica *Fin de Siècle*, am primit rĕspunsul pe care'l inserăm maĭ sus, urmat de replica autoruluĭ epigramelor.

H. SÉRIGNAN

Duel de Moarte

Anselm Bonenfant, președintele tribunaluluĭ civil dintr'un oraș din centrul Franțeĭ, prea bogat, avênd adică și averea părintească și averea luată de zestre, avea prietin intim pe Ludovic Renaut, avocat, consilier general, care mâine—poimâine era să fie deputat.

Amândoĭ în puterea vîrstiĭ, amândoĭ se hotărîseră să nu părăsească provincia.

Renaut conducea sĕrbările pe carĭ președintele tribunaluluĭ, personaj oficial. le da iarna în oraș, vara afară la câmp.

Se întîmplă ca D-na Bonenfant ajunse amanta luĭ Ludovic Renaut.

Trebue să spunem că președintele Bonenfant avea încredere deplină în avocatul Renaut, prietinul luĭ din copilărie, fost camarad de liceŭ și în școala de drept; el făcea parte din școala oamenilor carĭ consider o înșelătorie nu numaĭ ca o lașitate, dar chiar ca o faptă de rînd care trebue pedepsită fără milă; foarte de multe orĭ dăduse justițiabililor eĭ pedepse foarte aspre carĭ nu eraŭ înscrise în cod, așa că viața în arondismentul acesta era foarte grea.

Din nenorocire, unu dintre condamnațĭ află relațiunile D-neĭ Bonenfant cu Renaut; scrise președinteluĭ o scrisoare anonimă foarte crudă și așa de precisă că nu maĭ încăpea nicĭ o îndoială.

Durerea bărbatuluĭ înșelat fu cu atât maĭ zdrobitoare fiind-că'șĭ iubea mult nevasta.

Ce să facă? Să'ĭ prinză în locul unde se'ntîlneaŭ și să pedepsească pe vinovațĭ conform principielor sale personale?.... Să profite de legea divorțuluĭ?... Să gonească pe falsul sĕŭ prietin?

Pe Bonenfant îl chinuia maĭ mult nevoia care'l silea să facă ceva, fiind-că termeniĭ scrisoriĭ anonime dovedeaŭ gîndurile denunțătoruluĭ; el nu va provoca scandal public, dar va prigoni fără milă pe președintele tribunaluluĭ.

— Dacă n'aș fi magistrat, îșĭ zicea el în gând, i-aș prinde și mi-aș rĕzbuna; aș fi judecat că am fost în legitimă apĕrare...

Ce prost sînt! Cu toată experiența mea de viață, încredințez pe nevasta mea în mâna prietinuluĭ meŭ intim și eŭ cred că sînt vorbe sincere glumele spirituale ale aceleĭ sirene!

Cel puțin dacă n'aș iubi-o!

Scrisoarea anonimă fusese trimeasă la tribunal; președintele o găsise de dimineață înainte de audiență. Avu destulă tărie ca să asculte observațiile asesorilor sĕĭ în camera de consiliŭ, pe urmă să se sue pe scaun și să ție audiență.

Ludovic Renaut veni înaintea bareĭ; președintele'ĭ dete cuvîntul. Bonenfant însă voia să facă așa ca Renaut să nu'ĭ vorbească cu familiaritate; se temea că nu o să se poată stăpâni, și ce eveniment o să fie dacă'l va pălmui!

Renaut, care nu bănuia nimic, primi cu plăcere un comision pe care i-l dete președintele printr'un aprod; el plecă de la tribunal îndată ce'șĭ isprăvi pledoaria.

Președintele se grăbi apoĭ ca să închiză ședința.

Nimic în lume nu'ĭ maĭ supărător de cât nevoia în care 'ĭ pus omul care merge totd'auna cu capul sus, ca să'șĭ prefacă purtarea.

Președintele Bonenfant, dupe multă chibzuială, se hotărî în sfîrșit ca să pedepsească pe falsul sĕŭ prietin și să se poarte ca un om privat, măcar de și-ar da pe urmă demisia.

Voia însă să nu facă scandal.

De la tribunal se duse drept la club, unde era sigur că o sa găsească pe unu din prietiniĭ sĕĭ intimĭ. Cum îl găsi îĭ spuse ce i s'a întîmplat și'l rugă s organizeze pentru a doua zi de dimineață o întâlnire cu Renaut.

— Numaĭ D-ta singur trebue să știĭ adevĕrul, îĭ zise; e destul că adevĕrul există; scandalul e de prisos. Președintele Bonenfant să se bată în duel!... Trebue cu orĭ-ce preț ca faptul să fie privit ca fantasie; orĭ-ce comentar este de prisos. Intâlnirea trebue să fie în parcul casteluluĭ meŭ; sper că n'o să fim silițĭ să facem o descriere oficială. prin urmare nu va fi cestiune de martorĭ. Am încredere deplină în D-ta, fă maĭ iute; du-te maĭ întâĭ la Renaut și'ĭ spune. Pe Renaut o să'l găseștĭ acum la casierul ministeruluĭ de finanțe; l'am trimis acolo ca să procedeze la o verificare.... Iar eŭ mĕ duc acasă la nevastă-mea.

— Dar dacă denunțarea asta o fi mincinoasă?

— Nu se poate. Astfel de lucrurĭ nu se inventează.

— Fie. Poțĭ să te încrezĭ în mine. poțĭ să fiĭ sigur de noĭ. Mâine, în zorĭ de zi, în parcul D-tale, în fața Stîncilor-Gemene. Noroc bun. Eŭ mĕ însărcinez cu toate, cu martorĭ și cu arme.

Președintele se despărți de întâiul sĕŭ martor.

D. Bonenfant se'ntoarse acasă hotărît să silească pe nevastă-sa să se explice.

*

D-na Bonenfant era o femee foarte inteligentă și cu un spirit foarte viŭ; avea conștiință de purtarea eĭ ticăloasă; spera că bărbatul sĕŭ nu va ști nicĭ odată nimic; în fond ea singură se rușina de pasiunea eĭ adulterină și se silea să păstreze relațiunĭ intime cu bărbatul sĕŭ pentru care avea o stimă foarte mare.

— Nenorocirea a voit ca să n'am copil! zicea ea ca să se justifice,

— Ce este? nu cumva eștĭ bolnav? întrebă ea foarte îngrijată pe bărbatul sĕŭ îndată ce 'l vĕzu că se'ntoarce acasă înainte de ceasul obișnuit.

S'apropie de dînsul ca s'o sărute.

El o dete la o parte cu mâna.

— Este nedemn de noĭ ca să mințim! zise el. Câtă vreme n'am știut că mĕ trădezĭ, ti-am dat probe că te iubesc. Azĭ însă...

— Azĭ?...

— Ține, citește.

Iĭ dete scrisoarea anonimă.

D na Bonenfant citi și, cu iuțeala de hotărîre care era caracteristica purtăriĭ sale, zise:

— Merit pedeapsa pe care veĭ voi să 'mĭ o daĭ, orĭ-care ar fi.

— Nu d-ta trebue să fiĭ pedepsită. Eŭ sînt vinovat că am avut prea multă încredere și că n'am fost prevĕzĕtor. Dacă nu te aș iubi, te aș goni. Deși m'aĭ trădat, te iubesc. Am să mĕ bat și armele aŭ să hotărască.

— Oh! prietine, cât mĕ zdrobeștĭ cu bunătatea ta! Nu eram vrenică de tine. Inșelându'te...

— Tacĭ!... Un singar lucru îțĭ cer: să'mĭ daĭ speranța că o să te recuceresc. Mĕ fac iar om. Mâine de dimineață mĕ bat cu Renaut. Duelul o să fie serios; dacă voiŭ birui eŭ, îmĭ reîncep existența. Fiindcă nimenĭ nu știe motivul acestuĭ duel ciudat între doĭ prietinĭ nedespărțițĭ, gîndesc că o să vezĭ cu ochĭ bunĭ pe bărbatul tĕŭ, dacă nu va muri.

D-na Bonenfant s'aruncă în brațele bărbatuluĭ sĕŭ: plângea cu lacrimĭ fierbințĭ și emoțiunea eĭ era sinceră.

Toată ziua și toată seara nu se despărți de bărbatul sĕŭ care 'șĭ regulă afacerile sale particulare cât și p'ale tribunaluluĭ.

Purtarea eĭ fu o bucurie pentru D. Bonenfant.

Dormi adînc, dobîndind puterĭ pentru a doazi, pecând nevasta sa veghia lângă dînsul și se ruga ceruluĭ ca să'l scape.

In zorĭ de zi, președintele se afla pe locul întîlnireĭ.

Peste un minut sosiră și Renaut cu ceĭ patru martorĭ.

Duelul fu pregătit repede; nu se schimbă nicĭ o vorbă; toțĭ pricepeaŭ că era de prisos.

— Incepețĭ, domnilor!

Săbiile se'ncrucișara și țăcănitul fieruluĭ pe fier băgă fiorĭ în martorĭ, cu atât maĭ mult că treĭ dintre dînșiĭ nu știaŭ motivele dueluluĭ.

Doĕ angajamente fură fără rezultat. La al treilea, președintele se fandă și înfipse sabia în pieptul adversaruluĭ. Renaut scăpă arma din mână și zise:

— Bonenfant, iartă-mĕ... Dumnezeŭ e drept!

Ișĭ strînse inima cu mâna stîngă și căzu. Era mort.

— Domnilor, zise președintele, vĕ mulțumesc pentru asistența D-v... Ațĭ avut în mine încredere deplină... 'Mĭ-aŭ trebuit motive prea serioase ca să încrucișez fierul cu un prietin din copilărie. Duelul acesta e negarea întregeĭ mele viețĭ trecute. Nu maĭ sînt magistrat, nu maĭ sînt președinte... Este moarte de om... Știŭ ce 'mĭ rĕmâne de făcut.

D. Bonenfant îșĭ puse haina, zise adio martorilor, trecu prin oraș și spuse

FOIȚA ZIARULUI „ADEVĔRUL“

(2)

Legenda Dochieĭ

Și în adevĕr, D-le Buțurene, nu începe acea colindă, *culeasă* (ferească D-zeŭ) nu *fabricată* saŭ *prefăcută* de V. Alexandrĭ, cu

«S'a sculat maĭ an
Bădică Troian
S'a încălecat
Pe-un cal învĕțat.

Apoĭ ce credeaĭ că înseamă c'a semănat grâŭ, poate credeaĭ că'ĭ vorba chiar de grâŭ! Rĕŭ te-aĭ păcălit. Ascultă pe D. Tocilescu și veĭ afla că e vorba c'a semănat atâtea miĭ de legionarĭ, carĭ aŭ rĕsărit cu toate că peste dênșiĭ a trecut iarna geroasă și viscoloasă a năvălirilor barbare.

Cum vedețĭ, maĭ-maĭ că se ajunge la frumusețe cu legenda Dochieĭ, pe care Dv. o interpretațĭ ast-fel:

„Trecênd de la analiza legendeĭ descrise și dacă punem chestiunea din alt punct de vedere, adică: dacă legenda personifică prin Dochia țara Dacieĭ și că numele de Dochia nicĭ n'a existat, ajungem încă la un rezultat destul de satisfăcător. Dochia care cade în robia romană și apoĭ scapă ca prin minunĭ, pó e foarte bine reprezenta Dacia scăpată de o cădere sigură dacă nu se încheia pacea cu Traian. Rătăcirea Dochieĭ nu e oare starea nesigură a Dacilor carĭ nu maĭ aŭ nicĭ rege nicĭ țară? Scenele din legenda în care se arată dragostea luĭ Traian către Dochia, ar reprezenta foarte bine hotărîrea nestrămutată a Romanuluĭ de a cuceri Dacia și a și-o face soție, adică provincie; iar prefacerea Dacieĭ în stâncă de piatră ar personifica foarte bine acea iubire de țară și neatârnare atât de caracteristică la toate neamurile tracice, prin urmare și la Dacĭ, ceĭ maĭ de samă reprezentanțĭ aĭ lor, și în care se oglindește risipa Dacilor. Daciĭ de cât să'șĭ părăsească naționalitatea, parte iaŭ fuga, parte se ascund prin creeriĭ munților, rĕmâind ca piatra credincioșĭ naționalitățeĭ lor. Căcĭ care altă personificare maĭ lămurită a persistențeĭ naționale putem avea de cât în simbolul prefacereĭ în piatră?“ (Arh. soc. șt. și lit. loc. cit. pag. 481).

Frumos! poetic! Păcat numaĭ că poetul e D. Gr. C. Buțureanu aicea, iar dincolo D. Gr. G. Tocilescu!

Domniele-lor sunt poețĭ, dar nenorocire că nu se nemerește ceea ce clădesc domniele-lor, în extasul inspirațieĭ, cu realitatea!

Maĭ ciudat e că în cea din urmă zecime a veaculuĭ al XIX-lea maĭ vorbește cine-va (nu altul de cât D. Gr. Buțureanu) despre o cântare a luĭ Aurelian, care după Alexandri, s'ar fi aflat la Românĭ și aŭ perdut'o tocmaĭ acuma. Aĭ draculuĭ Românĭ, te lasă bătând în buze tocmaĭ când ți-e maĭ drag! Dar așa 'ĭ lumea rea, ce să 'ĭ facĭ. Dar iară șĭ nu te mâhni din cale alară, D-le Buțurene, căcĭ cântecul cu Ler, Oleroĭ, Orel, etc. dacă a fost este și acuma; doar mare-ĭ Dumnezeul Românilor și cultura n'a străbătut prin sate, nicĭ măcar prin istoriile de haiducĭ a le vestituluĭ Macri, care ne spune că soldațiĭ de pe vremea luĭ Stefan cel mare, fumaŭ tutun lângă un lan de popușoi!!! Când tutunul și popușoiĭ sunt adușĭ în Europa după descoperirea Americeĭ, tărziu. Atâta rĕŭ să am eŭ, cât e vorba de Aurelian și nu de niște zeĭ slavĭ, când se pomenește de Lado! De asemenea m'aș primi să sufer orĭ ce dacă *Ercul erculean, căpitan rîmlean* nu e născocire de dascăl ce și „Ce 'ĭ zic Traian craiu Rîmlean“. Dar D. Buțureanu, cel în de lung răbdător și mult milostiv, înghite și socoate c'a apucat pe D-zeŭ de picioare!

Nostim e și numele ce 'ĭ dă D-sa luĭ Decebal, D sa 'l botează *Dochel*, fără însă 'ĭ a da și o vacă ca nănaș. Cât despre *Cobad*, ibovnicul Dochieĭ, de la care ar veni numele de *Cobuz*, apoĭ după mine e curat nu cobuz, dar *Cabaz*. Cine nu știe că cobuz e cuvânt turcesc și decĭ de unde și până unde să vie de la un nume dac Cobad? Apoĭ de la Cobad până la Cobuz maĭ este un deal ș'o vale ș'o limbă de pădure. Dacă nu mĕ credețĭ că 'ĭ turcesc, căutațĭ în scrisoarea d-luĭ Șăineanu, despre elementele turceștĭ în limba romană

Dar cu moț de tot e chiar povestirea ce ne face D. Buțureanu despre chipul cum a cules legenda Dochieĭ și a luĭ Cobad, acest din urmă menit a se preface de ciuda necredințeĭ Dochieĭ în cobuz. Aice mĕ mier că inspirația poetică atât de incordată a D-luĭ Buțureanu l'a dat de sminteală. Oare ce va fi represêntând acest Cobad? De bună samă poporul român, maĭ poet de cât toțĭ poețiĭ, înțelege prin el acea parte din poporul dac, care s'a împotrivit civilisațieĭ romane și care vĕzênd că majoritatea națieĭ nu o urmează, s'a prăpădit și n'a rĕmas din ea de cât niște amintirĭ poetice. Ast-fel înțelegem de ce Cobad se întoarce plin de dragoste pentru Dochia, pe care ca pe una ce e „qual pium'al vento“ o află îndrăgostită cu Romanul și decĭ Cobad sermanul, se aruncă în prăpastie și se preface în cobuz.

Dar era vorba de chipul cum a cules D. Buțureanu legenda. D-sa ne mărturisește la pag. 476 că legenda Dochieĭ și a luĭ Traian o cunoaște de la un oare-șĭ care moș Ilie Stângaciu, care era așa de îndărătnic în cât n'a vroit să i-o spue D-luĭ Buțureanu de-a dreptul, nicĭ chiar pentru banĭ, ci a povestit'o la un cules de popușoĭ la un plutaș din Galu, anume Ichim, iar D. Buțureanu l'a ascultat tupilat după o căpiță (?) de strujanĭ. Altul nimenĭ nu o maĭ știa (pag. 476). Legenda luĭ Cobad a aflat'o de la moș Vasile a Ilioaeĭ, care, ne-fiind așa de al draculuĭ ca moș Ilie Stângaciu, i-a povestit'o D-luĭ Buțureanu, în vreme ce'l călăuzea la o suire pe Ceahlău. Ceea ce-ĭ de însemnat e că acest Vasile a Ilioaeĭ nu știa de legenda Dochieĭ și a luĭ Troian, iar Ilie Stângaciu nu pomenea de loc numele luĭ Cobad. Se vede că rolurile eraŭ împărțite.

Dar cum rimează această povestire, această peire a legendelor cu ceea ce ne spune tot D. Buțureanu la pag. 483, unde ne zice:

„Se poate obiecta că legenda Dochieĭ este o închipuire. Eŭ îndemn pe orĭ-cine să se urce vara pe înălțimea Ceahlăuluĭ, și orĭ-cine va fi conducĕtorul sĕŭ, chiar țĕranul din comunele cele maĭ depărtate, va fi în stare să 'ĭ spue foarte lămurit că stânca de piatră este Dochia, că bulbucăturile d'împrejur sunt oile, că împăratul Traian a vrut să o răpească și ea s'a rugat și a fost făcută în piatră, că împăratul Traian era al Rîmlenilor și poate și alte amănunte“.

evesti ce se întîmplase, pe urmă se duse a gară și luă cel dintîĭ tren care se ducea în orașul unde este o curte de apel.

Președintele Bonenfant era în relațiunĭ intime cu primul președinte al curțiĭ de apel și cu procurorul general; le spuse ce se întîmplase.

— Iacă demisiunea, zise el, trimiteți-o ministruluĭ de justiție... Serviciul tribunaluluĭ e asigurat; vicepreședintele merită toată încrederea. Eŭ mĕ daŭ prizonier, să mĕ trimetețĭ înaintea juraților.

D. Bonenfant se gîndise bine maĭ nainte d'a lua o ast-fel de hotărîre; cu dînsul nu încăpea discuție.

D. Bonenfant nu fu arestat, și, maĭ tîrziŭ, când îl judecară jurațiĭ, fu achitat.

I. S. Spartali.

LEGE IN CONTRA BEȚIEI

Guvernul Germanieĭ a elaborat un proiect de lege, prin care se ținteşte la stîrpirea bețieĭ. In înțelesul acestuĭ proiect, din bĕuturile spirtuoase nu va fi ertat a se vinde pe teritoriul Germanieĭ nicĭ într'un caz maĭ puțin de o jumĕtate litru. Prin aceasta se împedică așa-dară vînzarea rachiurilor cu paharul și numaĭ otelieriĭ și câreiumariĭ vor maĭ putea fi în pozițiune de a vinde bĕuturĭ spirtuoase. Aceștia sunt datorĭ a îngriji de susținerea ordineĭ în localitățile lor și aŭ stricta datorință de a împedica orĭ ce prilegiŭ, prin care s'ar putea promova abusurile cu bĕuturĭ spirtoase. Prin ordin polițienesc este cu desăvârșire oprit orĭ-ce comerciŭ și orĭ ce vînzare de bĕuturĭ spirtoase înainte de 8 ore dimineața; ba legea dă drept de a și opri deschiderea câreiumelor înainte de 8 ore. Câreiumariĭ și otelieriĭ sunt strict oprițĭ de a vinde bĕuturĭ spirtoase indivizilor carĭ n'aŭ împlinit cel maĭ puțin 16 anĭ de etate. Asemenea sunt oprițĭ a vinde oamenilor bețĭ. Pe ceĭ bețĭ însă, câreiumarul numaĭ în acel cas are dreptul de a'l scoate afară din câreiumă, dacă a luat maĭ întâiŭ mĕsurile de lipsă, ca eĭ să fie dușĭ saŭ acasă la eĭ, saŭ la poliție. Cheltuelile câreiumaruluĭ, împreunate cu acest lucru are să le suporte bețivul. A da bĕuturĭ pe credit nu este ertat; orĭ-ce datoriĭ făcute la câreiumĭ pentru bĕuturĭ nu este nimenea obligat a le plăti. Ceĭ ce din cauza patimeĭ bețieĭ nu sunt în stare a-șĭ vedea de trebile lor, orĭ îșĭ sĕrăcesc familiile, orĭ tulbură liniștea și siguranța altora, se pun sub tutorat și nu li-se lasă pe mână nicĭ o avere, în caz de lipsă eĭ sunt așezațĭ în spitale anume făcute pe seama lor.

Trecerea canaluluĭ „La Manche" în not

Calais, 21 Septembre.

Patru înnotătorĭ, douĭ Englezĭ, D-niĭ Bowen și Taylor, un American, D. Albert Fischer Dalton, și un Francez, D. Gautier, pleacă mâine dimineață, la cincĭ ore, de la capul Gros-Nez, ca să treacă înnot din Franța în Englitera.

G. M. ZADES

CUM SE INVING FEMEILE

Paul, bărbat frumos, tînĕr și tare plin de spirit, iubea cu pasiune pe tînĕra și frumoasa Sofia.

O urmărea în toate adunările, la preumblărĭ, la teatru, la concerte, declarându-ĭ sentimentele sale cu extas și nebuniĭ; adesea orĭ se apleca binișor peste umeriĭ eĭ și îĭ șoptea cu o voce dulce și bine timbrată: „te iubesc Sofio! și crede-mĕ că viața fără tine 'mĭ e urâtă, plină de amărăciunĭ, sufletul nu simte nicĭ o mulțumire; zi un cuvînt care să mĕ facă să pot spera ceva!"

Sofia îl privea si'l asculta cu dispreț, nu că n'avea inimă, dar se vede că declarațiunile necontenite ale luĭ Paul o plictisiseră până la desgust, făcând-o să nu rĕspundă la amorul pe care pretindea că'l simte.

Intr'o zi, când se găseaŭ la Faleri (băĭ de mare la Golful Pyrea) făcu cunoștință cu maĭ multe persoane, tinerĭ, domnișoare și bărbațĭ cu femeile lor.

Una din familiĭ dădea un dejun într'un restaurant, unde din întâmplare fură amândoĭ invitațĭ. După dejun care fu botezat cu maĭ multe sticle de șampanie, convivi începură să se risipească, uni suind niște coline adevĕrat pitoreștĭ, care orĭ cât de trist și melancolic ar fi fost omul, îl făceaŭ să simță mulțumire; aceste coline duceaŭ la castelul unuĭ bătrân; alțiĭ se preumblaŭ pe malul măriĭ, saŭ intra în grădina luĭ Kelia, una din cele maĭ frumoase și din cele maĭ bine aranjate.

Era în ziua de 9 Iunie. Soarele aproape să scapete ast-fel că razele luĭ nu eraŭ supărătoare; vântul dulce al mări mângâia părul și rĕcorea frunțile asudate de căldură.

Paul nu perdea din ochĭ pe Sofia. Incetul cu încetul se apropie de ea și cu o grație adevĕrat de gentilom îĭ oferi brațul ca să o ajute să urce colinele despre apus, drumul pe care îl apucase.

— Nu, îțĭ mulțumesc, eștĭ prea bun, prea gentil, rĕspunse Sofia refuzând de a primi brațul ce i se oferea, voiŭ maĭ bine să mĕ urc singură.

— Dar se poate întâmpla să alunecațĭ, observă Paul cu timiditate, pantele sunt marĭ și cărămizile înguste.

— Dacă voiŭ aluneca, mĕ voiŭ scula, respunse Sofia cu răceală.

Tînĕrul ridică capul cu tristeță.

— Facețĭ rĕŭ Sofia, zise el oftând, cea ce puteațĭ să cedațĭ fără multă greutate orĭ căruĭ cunoscut din întâmplare, mie 'mĭ refuzațĭ.

— Dacă ar auzi cine-va aceste cuvinte, ar fi în drept să creadă că nu sunteți un simplu cunoscut pentru mine și că v'am permis oare-care drepturĭ.

— Ceĭ se vor gândi așa ceva nu vor ști felul cum v'ațĭ purtat cu mine până astăzĭ.

Și oftând adăogă:

— O! Ațĭ fost fară milă pentru mine!

Și o lacrimă arzĕtoare i se rostogoli pe obraz din frumoșiĭ ochĭ și sprijinind'o pe marginea buzelor o înghiți într'un suspin dureros.

— Fără milă, esclamă Sofia, fiind că nu voesc să ascult declarațiunile voastre amoroase?

— De sigur.

— Prin urmare, iubite Domnule, adăogă iea ironic, cum ar trebui să se poarte cine-va ca să nu'șĭ atragă această mustrare?

— Să'mĭ permitețĭ de a vĕ iubi, să fiŭ liber a privi aceĭ ochĭ ca azurul măreĭ, acel păr ca noaptea care ondulează pe frumoși-vĕ umerĭ, acele sprâncene arcuite, acele gene mătăsoase și tot-d'auna umede, acel corp mlădios ca o trestie de mare! Laasă-mĕ să te iubesc, e singura dorință ce o maĭ cer de la tine, de la D-zeŭ! eslamă Paul cu delir, crezând sĕrmanul că în realitate Sofia se interesează de el.

— Și v'am interzis-o?

— Nu, căcĭ aceasta vĕ e imposibil.

— Așa dară de ce vĕ plângețĭ?

Nenorocitul Paul simți înfine ironia cu durerea în inimă. Nu putu să'șĭ stăpânească necazul și striga:

— Ah! Suntețĭ fără inimă!

— N'am inimă să zic ca D-voastră dar vĕ rog să'mĭ spunețĭ ce v'am făcut ca să vĕ îndoițĭ de aceasta?

— Avețĭ dreptate Doamnă, și vĕ promit să nu vĕ maĭ plictisesc. Vĕ salut.

— Vĕ întoarcețĭ la Atena? întrebă Sofia cu răceală.

— La Atena, saŭ aiurea, ce vĕ pasă?

— Călătorie bună, Domnule Paul!

Indată după pronunțarea acesteĭ urale, receĭ grațioasa Sofia luă cu mâna dreaptă coada rochieĭ și ușoară ca un fluture, sprintenă ca o căprioară urca colina în fuga.

Paul rĕmâind pe povârnișul colineĭ, admiră câte-va momente corpul mlădios al adorateĭ sale, apoĭ deslipindu-șĭ cu mare greutate ochiĭ de la ea, se întoarse înapoĭ îndreptându-se spre restaurant. Cum sosi aci, se așeză lângă Doamna O.... și după ce convorbi maĭ mult timp cu dânsa se sculă și oferindu-ĭ brațul plecară împreună spre dragate în partea care duce la moșia luĭ Renière.

Soarele apusese, în partea opusă luna răsărea în toată splendoarea eĭ.... Sofia urmărea de pe coline toate mișcările luĭ Paul; întâiŭ îl vĕzu convorbind în intimitate cu Doamna O...., apoĭ conducênd-o și pe urmă perzându-l după dragate.

La ora 9 toțĭ eraŭ adunațĭ la Halta Faler.

Trenul sosi, se urcară în vagoane, Paul cu Doamna O.... se suiră și eĭ într'un vagon.

Care fu însă mirarea când vĕzu pe Sofia suindu-se în acelașĭ vagon.

— Domnule Paul, zise Sofia, o să fițĭ așa de bun, când vom ajunge la Atena, să mĕ conducețĭ acasă? Nedorind ca să daŭ această însărcinare D luĭ O.... care 'mĭ este prietenul cel maĭ bun, de oare ce D-v ședețĭ foarte aproape de mine.

— Cu plăcere, Doamnă, rĕspunse Paul mașinalicește.

După aceia începu iarășĭ conversațiunea cu Doamna O.... însă de astă-dată în presența bărbatuluĭ care sosise tocmaĭ când era să pornească trenul.

Trenul sosi la Atena; pasageriĭ se deteră jos din vagoane, și 'șĭ luaŭ adio, uni suindu-se în tramvay, alțiĭ în trăsurĭ de piață, alțiĭ în echipagele ce așteptaŭ la gară.

Paul pășea spre eșire, când vocea dulce a Sofii sună la urechia luĭ.

— Domnule Paul, brațul D-voastră.

Doamna O.... căuta cu ochiĭ pe Paul.

— Se vede că a plecat cu tramvayul rĕspunse D-l O.... care ghici ce căuta nevasta luĭ.

Uitându-se în toate părțile, rĕmase ca trăsnită când îl vĕzu la braț cu Sofia.

— Birjar! strigă Paul.

— De prisos, rĕspunse Sofia strângându-ĭ brațul, prefer să merg pe jos; o voeștĭ? Noaptea este frumoasă, și crede-mĕ că sunt maĭ mulțumită așa, sprijinită de brațul tĕŭ.

— Mi se pare, rĕspunse Paul uimit, că nu maĭ suntem pe colinele din Faler.

— Nu, de sigur, și încă n'aĭ înțeles că am ajuns în Atena?

— Da.... dar.... vezĭ nu maĭ recunosc pe Sofia de la Faler.

Mergĭ înainte.... și fiĭ sigur că mĕ veĭ recunoaște îndată.

— Crudo, bolborosi Paul; nu cum va toate acestea sunt vise?

— Iarășĭ reproșurĭ!

— Aĭ dreptate; da, draga mea, acum eștĭ lângă mine.

Miezul nopțiĭ sunase. Sofia încă se sprijinea de brațul luĭ Paul. Ce ĭ-o fi spus timp de treĭ ore, ce 'ĭ-o fi făgăduit, nu se știe, de cât că „se iubeaŭ".

Ajunseră acasă, Paul întinse mâna să bată la ușe, ea 'l opri zicênd:

— Spune'mĭ încă o dată, iubite, zise ea strângându-l la pept, că nu veĭ maĭ vedea pe Doamna O...

O sĕrutare înflăcărată depusă pe buzele eĭ fu respunsul.

Sofia era în culmea fericireĭ, Paul o strânse în brațe cu pasiune.

— Dragă, aĭ putea sĕ'mĭ spuĭ pentru ce aĭ fost atât de rea până maĭ adineaurea?

— Vreĭ să afli?

— O! da, 'țĭ-o cer ca grație.

— Am venit să mĕ asigur dacă mĕ iubeștĭ cu sinceritate.

— Și te-aĭ asigurat acuma?

— Da, însă cu condițiunea ca să nu maĭ revezĭ pe Doamna O...

Paul deja bătuse; servitoarea, cu o lumânare în mână, deschise ușa tocmaĭ când buzele celor douĭ amanțĭ se întâlneaŭ pentru a o suta oară.

Florian.

STIRI TELEGRAFICE

PARIS, 14 Septembrie. — Representația operiĭ Lohengrin a avut loc aseară fără nicĭ un accident atât afară cât și înăuntru.

PRAGA, 14 Septembrie. — Impăratul a sosit la 6 dimineața. A fost primit de o mulțime numeroasă, care l-a aclamat într'un mod frenetic.

VIENA, 14 Septembrie. —Ziarul Oficial publică decretul privitor la redeschiderea Reichsrathuluĭ, care se va face la 8 Octombre.

PETERSBURG, 14 Septembre.—Gazeta Burseĭ zice că tratatul preliminar privitor la emisiunea împrumutuluĭ de 500 milioane fr. de 3 la sută, s'a semnat ierĭ seară de către reprezentanțiĭ guvernuluĭ și aĭ sindicatuluĭ bancherilor.

MUNICH, 14 Septembrie. — *Al'gemeine Zeitung* află dintr'o sorginte foarte bună că delegațiĭ germanĭ speră cu tărie că tratatele de comerț cu Austro-Ungaria, Italia și Elveția vor putea fi prezentate Cameреĭ la sfîrșitul luĭ Noembrie cel maĭ târziŭ.

ANUNCIU

La biserica Adormirea Maiceĭ Domnuluĭ din Giurgiŭ este necesitate de Diacon, salariat lunar cu leĭ 120, amatorĭ se vor presenta spre esaminare în or ce zi de sărbătoare.

Nu se vede decĭ aice limpede că peste legenda babeĭ Dochieĭ, care a fost localizată pe Ceahlău, a venit un Asachi și alțiĭ ca dênsul și aŭ hultuit saŭ fabricat legenda cu Traian craiu Rîmlean, cu Cobad, etc., și că de la oameniĭ cultĭ s'a împrăștiat povestea la țeranĭ și nu dinpotrivă. Ilie Stângaciu și Vasile a Ilioaeĭ poate că aŭ învĕțat povestea chiar de la Asachi și de aceia se și înțelege cum se face că alțiĭ n'o știŭ spune. Iar rĕspândirea povesteĭ așa cum se vede în bucata de maĭ sus, e de bună seamă datorită celor ce aŭ vizitat Ceahlăul în fie-care an și în fața stâncilor Dochieĭ aŭ povestit ceea-ce învĕțase în școală.

Cum că e așa, ne arată pe de o parte istoria și pe de alta filologia.

Istoria ne spune că rĕzboaele cu Daciĭ nu s'aŭ întins până în preajma Ceahlăuluĭ și al doilea că provincia romană Dacia nu cuprindea de asemenea această parte.

Iar filologia cu asprimea eĭ matematică ne arată că Dochia, Traian, Dochel, Rîmlean, Cobad nu sunt cuvinte carĭ s'ar fi format în limba română din cuvinte latineștĭ saŭ dace. In adevĕr din *Dacia* (rostit Dakia) romîneste ar fi trebuit sa se facă *Dațe* saŭ *Dață* (ca din *acia*, *glacia*, ață, față, ghiață); din *Decebalus* (rostit Dekebal) Deceal; din *rominus*, român; din Cobad numaĭ Cobuz nu, de de oare-ce Cobuz e turcește; din *Traianus*, Trăin (ca din *crestiano*, creștin, *taliando*, tăind etc) Prin urmare nume ca Dochia, Dochel, Troian, Rîmlean, miroase cale de-o poștă a falșificare și numaĭ românește nu-s. Dar să fim dreptĭ; de unde avea să știe Asachi și alțiĭ că știința filologieĭ și altele aveaŭ să se întemeeze? Oameniĭ credeaŭ că în asemenea materiĭ merge treaba pe inspirațiĭ. Și nu trebue să creadă cine-va că eŭ mĕ indignez în potriva luĭ Asachi, Alexandri, Marinescu și alțiĭ, nu, „așa era lumea nu era vina lor". Dar mĕ măhnește vĕzĕnd aceiașĭ stare sufletească la un om din aceiașĭ generație cu mine, la D. Gr. C. Bușureanu. Mĕ îngrozește când 'l vĕd că după avênturile epice de carĭ am vorbit maĭ în urmă, și pe carĭ nu pot să nu le admir din punctul de vedere al arteĭ, mĕ îngrozește zic, când 'l vĕd încheind articolul cu deplină încredere că a dat la lumină dovada „cea maĭ veche și cea maĭ sigură" despre stăruința Românilor în Dacia.

Așa de solid se simte D. Bușureanu rĕzemându-se pe această legendă în cât ne spune că nu maĭ e nevoe de căutat prin Carpațĭ morminte de a le Românilor înainte de 1000, cum propusese Pici. D-sa zice: „Care alt mormênt al trecutuluĭ nostru putem avea maĭ sigur; nu, de cât acela care are de inscripție neperitoare balada Dochieĭ și Traian?

„O baladă care trăește maĭ 2000 de anĭ în amintirea unuĭ popor, care a avut să ducă vremĭ grele, cum poate n'a dus nicĭ un popor din Europa și care cu toate acestea a rĕmas credincios neamuluĭ sĕŭ: o baladă ca aceasta este o comoară cum rar popor din lume o are. Să o păstrăm dar cu respect ca odorul cel maĭ scump al îndepărtatuluĭ nostru trecut, și dovada cea maĭ puternică că neamul român n'a rătăcit, ca și dênsa, a rĕmas credincios loculuĭ sĕŭ de obârșie timp de aproape 2000 de anĭ!"

După noĭ balada aceasta, plugușorul cu badea Troian, craiu Rîmlean, cu Dochiana cea frumoasă, cu Erculean, etc., sunt lucrurĭ foarte însemnate ca semne de o stare sufletească specială a părțeĭ culte de la noĭ în aceste din urmă câte-va zecĭ de anĭ.

Dar poate cetitorul va zice: toate bune, dar cum rĕmâne cu chestia stăruințeĭ Românilor în Dacia luĭ Traian?

La această întrebare nu vom putea rĕspunde aice și acuma, căcĭ ar trebui să lungim din cale afară articolul, dar voiŭ zice numaĭ atâta:

E științificește dovedit, prin istorie și limbistică, că Româniĭ a cărora limbă se vorbește acuma pretutindenĭ la nordul Dunăreĭ, sunt venițĭ de peste Dunăre și că poporul român s'a desvoltat și format în peninsula balcanică în vecinătate cu Greciĭ și cu Albaneziĭ. Din aceĭ Românĭ o parte a rĕmas acolo, alta a trecut la nordul Dunăreĭ. In această privință are dreptate Rösler.

Dar tot atâta de adevĕrat este că Dacia a fost romanizată și că prin părăsirea Dacieĭ de Romanĭ nu s'aŭ dus toțĭ locuitoriĭ ceĭ romanizațĭ. Aceștia aŭ urmat a trăi în Dacia traiană întorcêndu-se la viața păstorească și retrăgându-se de la șesurĭ în munțĭ. Acest popor romanic a trăit amestecat cu slaviĭ și a fost supus Bulgarilor. Unguriĭ la sosirea lor aŭ aflat un popor romanic care în cea maĭ mare parte trebue să fi cuprins urmașĭ de aĭ coloniștilor luĭ Traian.

Maĭ târziŭ când aŭ început a veni chemațĭ de regiĭ Ungarieĭ, saŭ și ne chemațĭ, Româniĭ de peste Dunăre, limba acestora și organizația a fost maĭ puternică de cât a celuĭ-l'alt popor romanic și l'aŭ absorbit cu totul. Așa că astă-zĭ n'a rĕmas măcar un dialect din limba ce o vor fi vorbit aceĭ romanĭ. Poate să fi rĕmas câte-va urme din limba lor în nume de localitățĭ saŭ de rîurĭ.

Numaĭ ast-fel s'ar putea împăca adevĕrul cuprins în teoria luĭ Rösler cu cel cuprins în al protivnicilor luĭ. Dar un lucru e maĭ pe sus de toate, limba românească nu se vorbea aice înainte de anul 1000.

I. N.

Familiile carĭ ard de dorință ca copii lor de clasele primare, liceale saŭ comerciale, să-șĭ câștige învățătură și educație bună, le recomandăm pensionul de băețĭ al D-luĭ Eniŭ Bălteanu (calea Moșilor 138), care e un adevĕrat institut, cum trebue să fie. Directorul, om cu studiĭ academice speciale și cu esperiență în ale școaleĭ, îșĭ împlinește cu sfințenie datoria de educator, după cum a dovedit cu fapte nu cu vorbe și după cum părințiĭ s'aŭ încredințat eĭ înșișĭ în persoană. Pentru băețiĭ carĭ urmează la școala de comerț, D-l director a luat acum de asociat pe D-l Fl. Crasan, profesor la școala comercială, care, ajutat de medidatorĭ, va veghia de aproape pe aceștĭ școlarĭ atât la pension cât și la școală. Școlariĭ primarĭ daŭ examen la școala statuluĭ, iar ceĭ gimnasialĭ urmează cursurile în Institut saŭ la școalele publice, după voința părinților. Cursurile claselor ce se fac în Institut sunt conforme programelor ministeriale. Eleviĭ acestor cursurĭ învață să vorbească limbele francesă, germană și chiar greacă dacă o cer părințiĭ. Afară de aceestea, aci sunt musică, gimnastică, grădină de copiĭ, etc. Familiile se pot încredința de buna stare a institutuluĭ, vizitându-l orĭ când, un astfel de pensionat e o bine facere pentru noa generație, de acea ne face o deosebită plăcere recomandându-l celor în drept.

MERSUL TRENURILOR

PORNESC DIN BUCUREȘTI:

București-Iașĭ, direct de persoane. — Pleacă din Bucureștĭ la ora 7 dim., din Ploeștĭ 8,58 dim., din Buzĕŭ 11,11 dim., din Rîmnicul-Sărat 12,11 p. m., din Focșanĭ 1,20 p. m., din Mărășeștĭ 2,10 p. m., din Adjud 3,09 p. m., din Bacăŭ 5,18 p. m., din Roman 7 seara, din Pășcanĭ 8,49 s., sosește în Iașĭ 11,05 s. — Accelerat, pleacă din Bucureștĭ 9,35 seara, din Ploeștĭ 11,04 noaptea, din Buzĕŭ 12,54 noaptea, din Rîmnicul-Sărat 1,46 dim., din Focșanĭ 2.43 dim., din Mărășeștĭ 3.20 d., din Adjud 4,13 dim., din Bacăŭ 5.57 dim., din Roman, 7,13 dim., din Pășcanĭ 8,40 dim., sosește în Iașĭ la 10,45 dim.

București-Vasluĭ, Brăila-Galațĭ, direct accelerat. — Pleacă din Bucureștĭ la 7,50 seara, din Ploeștĭ 9,42 seara, din Buzĕŭ 11.41 seara, din Rîmnicu-Sărat 12,30 n., din Focșanĭ 1.37 noaptea, din Mărășeștĭ 2,15 noaptea, din Tecucĭ la 2,53 dim., din Bêrlad 4,23 dim., din Crasna la 5,28 dim., sosește în Vasluĭ la 5,52 dim. spre Galațĭ, din Buzĕŭ pleacă la 12 noaptea, din Brăila 2,31 noaptea, din Barboșĭ 3,22 d., sosește în Galațĭ 4 dim.

București-Vêrciorova, direct accelerat. — Pleacă din Bucureștĭ 6,40 seara, din Titu 7,47 seara, din Piteștĭ 9,08 seara, din Costeștĭ 9,36 dim., Slatina 10,57 seara, din Piatra Olt 11,19 seara, din Craiova 12,24 noaptea, din Filiașĭ 1,13 dim., din Turnu-Severin 3,10 dim., sosește în Vêrciorova 3.32 dim. — **De persoane** pleacă din Bucureștĭ 8.10 dim., din Titu 9,39 dim., din Goleștĭ 11 dim., din Piteștĭ 11 37, din Costeștĭ 12,11 p. m., din Slatina 1,46 p. m., din Piatra Olt 2 29 p. m., din Craiova, 4,04 p. m., din Filiașĭ 5,18 p. m., din Turnu-Severin 7.59 seara, sosește în Vêrciorova 8,25 s. — Fulgerul pleacă din Bucureștĭ 4.03 seara, din Titu 5.06 seara, din Piteștĭ 6,22 s., din Slatina 8,07 dim., din Craiova 9,28 seara, din Filiașĭ 10.15 seara, din Turnu-Severin 12,06 noaptea, sosește în Vêrciorova 12,28 noaptea.

București-Craiova, direct, persoane. — Pleacă din Bucureștĭ 2.48 p. m., din Titu 4.03 seara, din Goleștĭ 5.30 seara, din Piteștĭ 6 seara, din Costeștĭ 5.31 seara, din Slatina 8.32 seara, din Piatra 9.05, sosește la Craiova 10.20 s.

București-Piteștĭ, direct, persoane. — Pleacă din Bucureștĭ 6.45 d., din Titu 8.21 d., din Goleștĭ 9.44 d., sosește la Piteștĭ 10.44 d.

București-Galațĭ, direct, persoane. — Pleacă din Bucureștĭ 9.40 d., din Ploeștĭ 11.48 d., din Buzĕŭ 2.05 p. m., din Brăila 5.02 p. m., din Barboșĭ 5.59 p. m., sosește Galațĭ 6.35 seara.

Acelașĭ tren spre Tecucĭ. — Pleacă din Buzĕŭ 2.15 p. m., din R.-Sărat 3.49 p. m., din Focșanĭ 7.48 seara, din Mărășeștĭ 9.02 seara, sosește Tecucĭ 9.45 seara.

București-Predeal, direct accelerat. — Pleacă din Bucureștĭ 4.40 p. m., din Ploeștĭ 6.17 seara, din Câmpina 7.18 seara, din Sinaia 8.31 seara, sosește Predeal 9.10 seara.

Accelerat. — Pleacă din Bucureștĭ 7.35 d., din Ploeștĭ 9.44 d., din Câmpina 10.48 d., din Sinaia 12.03 p. m., sosește Predeal 12.45 p. m.

De persoane. — Pleacă din Bucureștĭ 8.50 d., din Ploeștĭ 10.48 d., din Câmpina 11.55 d., din Sinaia 1.14 p. m., sosește Predeal 1.56 p. m.

București-Giurgiu, direct, (fulger), pleacă din Bucureștĭ 5,35 dim. sosește Smârda 7,10 d. *Persoane* pleacă din Bucureștĭ gara de Nord 8 d. din Filaret 8,30 d., sosește Giurgiu 10,18 d. — *De persoane* din Bucurdștĭ, gara de Nord 5.25 p. m., din Filaret 5,55, sosește Giurgiu 7,48 s.

București-Călărașĭ Feteștĭ-Slobozia, pleacă din Bucureștĭ 7,50 dim., sosește Călărașĭ 12,20 p. m. Feteștĭ 11,53 d., Slobozia 12,05 p. m.

SOSESC IN BUCUREȘTI

Din Iașĭ 7,30 d. și la 9,55 s.
Din Vasluĭ-Galatz 8,40 d.
Din Predeal 11.55 d. la 8,50 s. și la 9,30 seara.
Din Galațĭ 5,10 s.
Din Vêrciorova 11.15 s. Fulgerul, la 9,25 d. acceleratu 8,25 s. persoane.
Din Craiova 12,55 p. m.
Din Piteștĭ 9,10 seara.
Din Călărașĭ 6,25 s.
Din Giurgiu 3,55 p. m. fulgerul, la 0,45 d. și 7,20 s. persoane.

Proprietar-Editor, Th. Basilescu.

Bucureștĭ. — Tipografia Thoma Basilescu, Bulevardul Elisabeta, 111.